

VAGTTÅRNET

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE

22. AARGANG

1. SEPTEMBER 1925

NR. 11

LEVNINGEN

»Paa den Dag skal Herren, Hærskarernes Gud, være en dejlig Krone og en prægtig Krans for Resten af sit Folk og en Doms Aand for den, som sidder til Doms, og en Styrke for dem, som driver Krigen tilbage til Porten.« — Esajas 28, 5. 6.

Den hellige Skrift blev skrevet tilforn til Menighedens Opmuntring. Vi tror, at den ovenfor anførte Tekst, naar den forstaas, vil være blandt de mest trøsterige for Menigheden nu i Tiden. Ordet »Resten« betyder Levningen eller de tiloversblevne og indbefatter naturligvis, at der er et større Antal, som er blevet adskilt fra det mindre. Udtrykket »paa den Dag«, som forekommer saa ofte i Esajas's Profeti, synes altid at sigte til Herrens anden Nærværelse og særligt til den sidste Del af Menighedens Udlændighedstid, paa Jorden.

Hovedformaalet med det, som her skrives, er at vise, at Gud forud kendte og forud afbildede en Klasse, der er en Levning eller Rest af dem, der har bekendt sig til at være Jesu Kristi Efterfølgere; at de vilde faa særlige Prøvelser; at han særligt begunstiger denne Klasse ved Tidsalderens Afslutning, og at Levningen derved vil blive storlig styrket, trøstet og ført igennem til Sejr.

Selve den Kendsgerning, at Gud udskilte Abrahams Efterkommere og organiserede dem til en Nation, betyder meget. Den yderligere Omstændighed, at dette Folk var det eneste, Gud vilde anerkende, gør dette Folks Historie endnu mere betydningsfuld. Da Jakob havde kæmpet hele Natten med Englen, forandrede Gud hans Navn til Israel. (1 Mosebog 32, 28) Dette var Oprindelsen til Navnet Israelit. Det var ved Jakobs Død, at Gud først anerkendte Israel som en Nation. Det var paa samme Tidspunkt, at hin mindeværdige Profeti blev udtalt af Jakob: »Ej skal Kongespil vige fra Juda, og ej Herskerstav fra hans Fødder, indtil Fredsstifteren kommer, og Folkene vorder ham lydige.« — 1 Mosebog 49, 10.

Det var ved Paasken Gud oprettede en Pagt med Moses som Midler for Israel. Dette var Begyndelsen til Guds Anordninger med Israel i Forbindelse med Loven. Det var senere, paa Sinai Bjerg, at Lovpagten med Israel blev stadfæstet og indført. Senere hen førte Josva Israels Skarer over Jordanfloden ind i Kanaans Land. Ved Afslutningen af de halvfjerds Aars Fangenskab vendte en lille Skare, henvend 50,000, under Serubabels Ledelse tilbage til Palæstina for at genopbygge Templet og Staden. De, som vendte tilbage, betragtede sig som Repræsentanter for hele Israel. Det er dog en Kendsgerning, at det kun var en Levning af Israel, der vendte tilbage fra Fangenskabet.

Da Jesus traadte ind i sin Gerning, var der mange, som fulgte ham. Men da Sandheden begyndte at ransage og prøve deres Hjerter og Tro, da »traadte mange af hans Disciple tilbage og vandrede ikke mere med ham«

(Johannes 6, 66) Der fremkom saaledes en Levning der. Læren om Levningen synes at løbe gennem Skriften og er særlig knyttet til Israel efter Kødets og til Israel efter Aanden.

ET FORBILLEDLIGT FOLK

Guds Handlemaade med Israels Nation skete ikke alene for Israels Skyld. Det vigtigste Formaal dermed var i Virkeligheden at fremstille Billeder af de bedre Ting, som skulde komme. Værdien af dette Folks Historie kan først ret erkendes nu, og det kun af Kristne, som forstaaer, at Israel var et forbilledligt Folk, at Begivenhederne i Forbindelse med dette Folks Historie blev ordnet af Gud og særligt optegnet til Gavn for de Kristne, til hvem Tidernes Ende er kommet.

Apostelen Paulus siger ganske tydeligt, at Loven, som blev givet Israels Folk, var en Skygge af de kommende Goder. (Hebræerne 10, 1) Atter siger han: »Dette skete dem forbilledligt, men det blev skrevet til Advarsel for os, til hvem Tidernes Ende er kommet.« (1 Korinthier 10, 11) Vi er derfor berettiget til at betragte Israels Historie, særlig de fremtrædende Træk i den, i Lyset af vore Dages Begivenheder og anvende dem paa Israel efter Aanden.

LEVNINGEN

Det er Paulus, der har fremsat den Udtalelse, at Loven var en Tugtemester, der skulde lede Israels Nation til Kristus, for at den kunde blive retfærdiggjort ved Tro. (Galaterne 3, 24) Hvis Nationen og Folket havde vist Tro paa Jesus som Messias, vilde uden Tvivl det hele Antal af Lemmerne paa Kristi Legeme være blevet udtaget fra Israel. I saa Fald vilde der aldrig være blevet Lejlighed for nogen Hedning til at se den herliggjorte Herre. Israels Ulykke har faaet gavnlige Følger for de Hedninger, der har draget Fordel deraf. Israelitterne adlød ikke Loven. Israelitterne lærte ikke den Lektie, som »Tugtemesteren« forsøgte at indprente dem.

Størstedelen af de Jøder, der vendte tilbage til Palæstina efter det babyloniske Fangenskab, forkastede Herren; de blev utro mod deres Pagt og blev forkastet. Der var dog et ringe Antal, som antog Jesus som Messias. Maaske tænkte mange Hedninger, at Jøderne for bestandigt og fuldstændigt var forkastet af Gud. Paulus siger: »Mon Gud har forskudt sit Folk? Det være langt fra! Thi ogsaa jeg er en Israelit af Abrahams Sæd, Benjamins Stamme. Gud har ikke forskudt sit Folk, som han forud kendte. Eller ved I ikke, hvad Skriften siger i Stykket om Elias? hvorledes han træder frem

for Gud imod Israel sigende: Herre! Dine Profeter har de ihjelslaaet, dine Altre har de nedbrudt, og jeg er den eneste, der er levnet, og de efterstræber mit Liv. Men hvad siger det guddommelige Gensvar til ham? Jeg har levnet mig selv syv Tusinde Mænd, som ikke har bøjet Knæ for Baal.» — Romerne 11, 1-4.

¹⁰Med dette for Øje tilføjer Paulus med Eftertryk: »Saaledes er der da ogsaa i den nærværende Tid blevet en Levning som et Naades-Udvalg.« (Romerne 11, 5) Apostelen viser derved afgjort, at der var en Levning af Israel efter Kødet, en Levning, som tog imod den Herre Jesus. Naturligvis vidste Gud dette forud, og han forudsagde det gennem sin Profet Esajas, der siger: »Havde ikke Herren, Hærskarernes Gud, levnet os en liden Rest, da var vi som Sodom, da lignede vi Gomorra.« — Esajas 1, 9.

¹¹Gud gav ved mere end een Lejlighed sin Profet et kraftigt Indtryk af, at der er en Levning i Israel. Ved een Lejlighed havde Esajas et Syn, hvori han saa Israels Folk, og han skildrer dem som et Folk, der lignes ved et Oliebær, hvoraf alle Frugterne er rystet ned, og som atter lignes ved en Vingaard, med alle Frugterne indhøstet, saa at kun Eftersankningsarbejdet er tilbage. Han saa et Israel inden for et Israel. Han saa i Virkeligheden kun nogle faa i Israel, som var trofaste mod Gud. Esajas 24, 13; 17, 6.

¹²Hvis de Ting, der angik Israel efter Kødet, finder deres Paralleler i Begivenheder vedrørende det aandelige Israel, maa vi da ikke vente, at Forholdene ved Evangeliealderens Afslutning skal være lig de Tilstande, der raadede blandt Jøderne ved Afslutningen af deres Gunstid? Et Punkt, der af Profeten gøres saa fremtrædende, maa sikkert have haft en Hensigt. Og det synes at være indlysende, at Formaalet med at prise Levningen blandt det kødelige Israel var at gøre Levningen blandt det aandelige Israel opmærksom paa den. Hvis dette er rigtigt, saa er der her en meget betydningsfuld Lærdom, som de trofaste maa lære, før deres jordiske Erfaringer slutter.

¹³Esajas's to Sønner blev endogsaa navngivet ved Jehovas Ledelse og i en bestemt Hensigt. Vi har Bibelens tydelige Udtalelse om, at Herren sagde, hvad den ene af disse to Sønner skulde hedde. (Esajas 8, 3, 4) At hans Sønner fik Navn i en særlig Hensigt fastslaas afgjort af Profetens Ord, naar han siger: »Se, jeg og de Børn, Herren har givet mig, er til Tegn og til Forbilleder i Israel fra Herren, Hærskarernes Gud, som bor paa Zions Bjerg.« (Esajas 8, 18) Ordene »Tegn og Forbilleder«, som anvendes i denne Tekst, betyder Varsler eller Signaler, der peger bestemt hen paa noget andet i Fremtiden. Disse Esajas's Sønner var med andre Ord Forbilleder paa noget, som skulde komme; og deres Navne betegner, hvad de repræsenterede eller var Forbilleder paa.

¹⁴Den enes Navn var Maher-Schalal Casch Bas (Esajas 8, 3), der betyder den alvorlige og uundgaaelige Dom, hvormed og ved hvilken Herren vil hjemsege sit bekæmmede Folk. Den anden Søn blev kaldt Schear Jaschub (Esajas 7, 3), hvilket betyder »Levningen skal vende tilbage«, og pegede særligt paa den Barmhjertighed, hvormed Herren vil tage imod sine udvalgte og hvormed han, midt under tilsyneladende Ødelæggelse, vil drage Omsorg for og bevare sit Folk og sit Rige.

¹⁵Ved disse to Sønners Navne fremstillede Gud saaledes forud, at Israel vilde blive adspredt i en stor

Trængselstid og Nød, og at en Levning af dette Folk vilde vende om og blive frelst for Riget; og dette er i nøjeste Overensstemmelse med Kendsgerningerne.

¹⁶Som anført ovenfor siger Paulus ganske afgjort, at en Levning som et Naades-Udvalg bliver frelst. Her bliver altsaa nogle af de udvalgte frelst for Guds Rige.

¹⁷Hvis det, der angik Israel, var forbilledligt, har disse Kendsgerninger en hel Del Interesse og Betydning for det aandelige Israel, særlig for den Klasse, Paulus henvender sig til i Romerbrevet 11, 25, naar han siger: »Thi jeg vil ikke, Brødre, at I skal være uvidende om denne Hemmelighed, for at I ikke skal være kloge i eders egne Tanker, at Forhærdelse delvis er kommet over Israel, indtil Hedningernes Fylde er gaaet ind.« Det er ud af Hedningerne, at den største Del af Rigets Klasse derefter bliver taget.

¹⁸Saa faa var der paa Esajas's Tid blandt Israelitterne, som var tro og sande over for Herren, at Profeten sagde: »Bind Vidnesbyrdet ind, forsegl Ordet i mine Disciple.« (Esajas 8, 16) Han viser saaledes, at der ikke var andre trofaste end Medlemmerne af hans egen Familie og dem, der var nøje forbundet med ham. Der var et virkeligt Israel og et Israel af Navn. Der var et virkeligt eller trofast Israel, som troede Herren og adlød hans Befalinger efter deres bedste Forstaaelse og Eyne. Det er den samme Klasse, Profeten sigter til, naar han siger: »Hvo troede det Budskab, vi hørte? Og for hvem blev Herrens Arm aabenbaret?« (Esajas 53, 1) Denne Levning, denne trofaste Klasse, er de »stærke«, som omtales i den samme Profeti. »Derfor vil jeg give ham de mange til Del, og stærke skal han faa til Bytte, fordi han udtømte sin Sjæl til Døden og blev regnet blandt Overtrædere, og han bar dog manges Synd, og for Overtræderne bad han.« — Esajas 53, 12.

¹⁹Denne Klasse har sin Styrke i Herren. I sig selv er de svage; men for at bruge Apostelens Sprog: »Naar jeg er magtesløs, da er jeg stærk.« (2 Korinthier 12, 10) Apostelen Paulus sagde, idet han henvendte sig til Menighedens sidste Medlemmer paa Jorden ved Tidsalderens Afslutning: »For øvrigt bliv stærke i Herren og i hans Styrkes Vælde.« — Efeserne 6, 10.

²⁰Psalmisten fremstiller den samme Klasse, idet han siger: »Herren er min Styrke og Lovsang, og han blev mig til Frelse.« (Psalme 118, 14) Og den samme Klasse synger jublende: »Herre, jeg har dig hjertelig kær, min Styrke! Herren er min Klippe og min Fæstning og min Redder; min Gud er min Klippe, som jeg forlader mig paa, mit Skjold og min Frelses Horn, min Borg. Jeg paakalder den Højlovede, Herren, og fra mine Fjender bliver jeg frelst.« (Psalme 18, 2-4) Det er den Klasse af »stærke«, med hvem Herren vil dele Bytte. (Aabenbaringen 3, 21) »Og den, som sejrer, og som indtil Enden tager Vare paa mine Gerninger, ham vil jeg give Magt over Hedningerne; og med en Jernstav skal han vogte dem, ligesom Lerkar sønderknuses, ligesom ogsaa jeg har modtaget det af min Fader.« — Aabenbaringen 2, 26, 27.

²¹Bibelen viser atter, at de, der udgør denne Levning, er dem, hvem Herren udvælger for sig selv, og som skal fremvise og forkynde Herrens Dyder baade nu og herefter. »Det Folk, jeg har dannet mig, de skal fortælle min Pris.« — Esajas 43, 21; Efeserne 3, 21; 1 Peter 2, 9, 10.

TING, DER VAR FORBILLEDLIGT FREMSTILLET

²²Hvis Esajas's to Sønners Navne tilkendegav visse Ting, som skulde komme over det naturlige Israel, og hvis det, som skete med Israel efter Kødet, var Forbilleder paa noget, som skal ske med det aandelige Israel, hvilken Slutning maa vi da drage?

²³Vi mener, at det har behaget Gud paa denne skjulte Maade at gøre Vægterne opmærksomme paa den svære og uundgaaelige Dom, hvori og ved hvilken Herren snart vil hjemsoge Verden og ganske særligt Navnkristenheden, indbefattende dem, der bekender, at de er Herrens, men som ikke er lydige mod hans Befalinger. Den anden Søns Navn og de Begivenheder, som fulgte efter, viste samtidigt paa forbilledlig Vis, at der vil være en Levning af bekendende Kristne, nemlig de udvalgte, og at disse vil erfare svære Prøvelser, men at de skal være Genstand for Herrens Barmhjertighed, hans storslaaede Beskyttelse og Bevarelse midt i en frygtelig Trængselstid, og at Herrens Herlighed skal være over dem. Hvis Bibelen støtter denne Slutning, da bør de sandt indviede være ved godt Mod, være stærke i Herren og med Glæde holde ud i Kampen for det rette.

HISTORISKE KENDSGERNINGER

²⁴Herren plantede det aandelige Israel, Menigheden, som en ren og ædel Vinstok, men den degenererede til Jordens falske Vintræ. Dette er i nøje Overensstemmelse med, hvad der var forudsagt ved Profeten Jeremias: »Og jeg havde dog plantet dig som en ædel Ranke, hel og holden ægte Sæd; hvorledes er du da blevet mig omskiftet til vilde Skud af en fremmed Vinstok?« — Jeremias 2, 21.

²⁵Som en Modvægt mod Guds Hemmelighed stillede Satan Uretfærdighedens eller Lovløshedens Hemmelighed paa Benene og besmittede derved Menighedens Navn. Dette skete i Evangeliealderens tidligste Del. Pavedømmet forenede sig aabenlyst med Jordens finansielle og politiske Magter og blev saaledes en Del af Satans Organisation. Martin Luther rettede frimodigt et Angreb paa denne uretfærdige og vanhellige Alliance, og de protestantiske Kirkeorganisationer dannedes som Følge heraf. I Løbet af kort Tid overmandede Satan dog ogsaa de protestantiske Samfund, og ved Tiden for Herrens anden Nærværelse var ogsaa disse blevet en Del af Satans Organisation.

²⁶Medens Jesus vandrede her paa Jorden, sagde han: »Mon Menneskesønnen, naar han kommer, vil finde Troen paa Jorden?« (Lukas 18, 8) Det er let for os alle nu at se, hvorledes disse Herrens Ord er blevet opfyldt.

²⁷Tidligt under Herrens anden Nærværelse begyndte han ved sin tro og forstandige Tjener at lade Sandhedens rene Budskab blive forkyndt for Jordens Beboere. Genoprettelsen af de store fundamentale Sandheder begyndte da og er skredet fremad, indtil de store Sandheder, der saa længe havde været skjult ved den ondes Rænkspind, var blevet bragt for Lyset. Dette er i nøje Overensstemmelse med Mesterens Ord: »Vel kommer Elias og skal genoprette alting.« (Matthæus 17, 11) Saaledes forudsagde Jesus, at Menigheden skulde udføre Eliasgerningen ved Tidsalderens Afslutning.

²⁸Paa Elias's Tid skete der et mægtigt Frafald fra Sandheden og fra Gud. Saa faa troede paa Herren, at der ikke kunde findes andre end Elias, hans Familie og

nogle faa Disciple, der repræsenterede Sandheden og tilbad og tjente den sande Gud.

²⁹Forud for 1881 var der en Mængde Navnkristne, som havde Tro paa Herren og hans Ord, men derefter skete der et mægtigt Frafald. Fra 1874 og til 1918 var der mange, som kom til Kundskab om den nærværende Sandhed og skilte sig ud fra Samfundene og Sekterne. De bekendte fuld Indvielse til Herren. Vi forstaa, at i 1918 kom Herren til sit Tempel, og Dommen begyndte da, først over Guds Hus og derefter over Nationerne. — 1 Peter 4, 17; Psalme 11, 4-7.

³⁰I Løbet af de sidste Aar er der sket et mægtigt Frafald fra Sandheden og fra Gud. For det første er største Delen af vor Tids Gejstlige Modernister, liberale Teologer, der fornægter Gud, hans Ord, det store Gensningsoffer og i Virkeligheden alle de fundamentale Sandheder. For det andet holder de saakaldte Fundamentalister eller Ortodokse sig trofast til Djævelens Organisation, skønt de paastaar, at de tror paa Herren; og vi ved, at siden 1917 er der sket et stort Frafald blandt dem, der bekender, at de er indviet til Herren.

³¹Idet Jesus benyttede en Lignelse om Høsttiden, sagde han, at der vilde ske et Frafald blandt dem, som er samlet ud af Babylon efter hans andet Komme. Uden Tvivl sigtede Jesus til den sidste Del af Høsttiden, da han sagde: »Menneskesønnen skal udsende sine Engle, og de skal sanke ud af hans Rige alle Forargelserne og dem, som gør Uret. . . . Saaledes skal det gaa til ved Verdens Ende. Englene skal gaa ud og skille de onde fra de retfærdige.« — Matthæus 13, 41. 49.

³²Den Klasse, der nævnes i denne Tekst, kan ikke være en Klasse af blot Navnkristne; thi de maa engang have været vordende Medlemmer af Riget. Hvorledes kunde det ellers siges, at han vilde sanke *ud af sit Rige* alle dem, der vækker Anstød, og dem, der øver Uret. Forargelserne, eller, som det gengives i den engelske og norske Bibeloversættelse, dem, der volder Anstød, er dem, der lokker og besnærer andre og saaledes leder dem bort fra Sandheden; og Kendsgerningerne viser, at særligt siden 1917 har der været en Klasse af Personer, der giver sig ud for at være Herrens Efterfølgere, og som dog har besnæret og draget Disciple efter sig og endogsaa drevet dem bort fra Sandheden.

³³Uret eller Ugudelighed betyder Lovløshed. Udtrykket maa gælde en Klasse lovløse, som paastaar, at de arbejder i Herrens Navn, men som dog forsømmer eller nægter at erkende Herrens Metode, og som derfor nægter at udføre hans Gerning paa den Maade, han har befalet. Herren siger i Lignelsen, at den Klasse, der her omtales som lovløse eller som dem, der vækker Anstød, skal blive sanket ud af hans Rige ved Tidsalderens Afslutning.

³⁴Dette er i Harmoni med Lignelsen om Bryllupsklædningen. Denne Lignelse siger, at der var en til Stede ved Festen, som ikke havde Bryllupsklædningen paa, men som dog hævdede at være berettiget til at være til Stede ved Bryllupsfesten. En saadan stiller ikke sig selv ubetinget blandt dem, der stræber at udføre Herrens Værk paa Herrens Maade, og derfor forsømmer han at iføre sig Bryllupsklædningen og beholde den paa. Husk paa, at Klædningen benyttes som et Genkendelsesmiddel, idet den viser, at denne Person tilhører en bestemt Klasse. — Se *Vagttaaet* for April 1925.

³⁵Dagen for det endelige Regnskab kommer. Om den

Dag sagde Jesus: »Mange skal sige til mig paa hin Dag: Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit Navn, og har vi ikke uddrevet onde Aander ved dit Navn, og har vi ikke gjort mange kraftige Gerninger ved dit Navn? Og da vil jeg bekende for dem: Jeg kendte eder aldrig; vig bort fra Mig, I, som øver Uret!« (Matthæus 7, 22. 23) Det er sikkert nok, at denne Klasse arbejder paa noget; men de arbejder i Modstrid med den Maade, Herren har befalet os at arbejde paa, og derfor er de lovløse. Derfor vil Herren sige til dem: Jeg kendte eder aldrig. I har ikke adlydt mine Befalinger.

³⁶Den Herres Jesu Befaling, særlig i Tiden fra Verdenskrigens Ophør og til den endelige Trængsel, er, at Rigets glade Budskab skal forkyndes for hele Verden som et Vidnesbyrd. (Matthæus 24, 14) Dette maa være Herrens Vej og Maade, fordi han selv siger det.

³⁷I Lignelsen om Bryllupsklædningen siger Jesus: »Thi mange er kaldede, men faa er udvalgte.« (Matthæus 22, 14) Læg Mærke til, at ingen bliver kaldet af Gud, før han har indviet sig helt til at gøre Herrens Vilje. Saa bliver han indbudt med den himmelske Kaldelse. Gud vilde ikke kunne kalde en Synder til at blive Medlem af sin Kongefamilie. Men naar nogen indvier sig helt og fuldt til Herren og bliver retfærdiggjort, bliver han retfærdiggjort med det udtrykkelige Formaal at tillade ham at blive en Del af det Offer, som Jesus ofrer. Dette Offer finder Sted i selve den Hensigt at sætte ham i Stand til, om han forbliver trofast, at blive en Del af Kristi herliggjorte Legeme i Riget. Den enkeltes Kaldelse med det himmelske Kald gælder derfor fra det Øjeblik, han er blevet retfærdiggjort, og ikke før. De, som vil komme til at udgøre den store Skare, hørte engang med til de kaldede. De, som til sidst skal staa med Herren i Herligheden, vil ikke blot være de kaldede, men de udvalgte, som kæmper under deres store Høvdings Førerskab, og som er trofaste lige indtil Døden. — Aabenbaringen 17, 14; 2, 10.

³⁸Atter hentyder Paulus til de kaldedes sidste Erfaringer paa Jorden, naar han siger: »Men I er kommet til Zions Bjerg og til den levende Guds Stad, til det himmelske Jerusalem og til Englenes Titusinder i Højtidsskare og til de førstefødtes Menighed, som er indskrevet i Himlene, og til en Dommer, som er alles Gud, og til de fuldkommede retfærdiges Aander og til den nye Pagts Mellemand, Jesus, og til Bestænkelsens Blod, som taler bedre end Abels.« (Hebræerne 12, 22-24) For at vise, at der vil komme en Rystelse ved den Tid, da Rigets Oprettelse er nær, siger Apostelen dernæst: »Men dette »endnu een Gang« giver til Kende, at de Ting, der rystes, skal omskiftes, efterdi de er skabte, for at de Ting, der ikke rystes, skal blive.« — Hebræerne 12, 27.

³⁹Det maa da være saaledes, at efter at alle, som kan rystes ud, er blevet rystet ud, vil de, der bliver tilbage, strengt taget være Levningen efter Aanden eller med andre Ord det aandelige Israels Levning. Alle foreliggende Kendsgerninger og Omstændigheder i Forbindelse med Menigheden nu i Tiden viser, at Menighedens jordiske Løbebane er sin Fuldendelse nær. Vi omtaler ikke denne Rystelse her for at forskrække nogen, men for at de hellige maa kunne være agtpaagivende, og for at de ikke skal blive overrumplet og mismodige, hvis de finder, at de kommer ind i en Tid med særlige Trængsler og Prøvelser, men glæde sig i dette som et yderligere Bevis paa, at Herren handler med dem og vil beskytte og

skærme dem, hvis de forbliver trofaste. Spørgsmaalet er: Vil hver enkelt lære sine Lektier og midt i de glohede Prøvelser holde sig trofast til Herren og med Glæde adlyde hans Befalinger?

SÆRLIGE PRØVELSER

⁴⁰Levningen af Herrens Folk, hvad enten det var paa Esajas's Tid eller i vore Dage, har været og er underkastet særlige Prøvelser og Vanskeligheder. Disse Ildprøver er nødvendige, for at hans udvalgte Tro kan blive udviklet og prøvet. De, som ved Herrens Naade udholder disse Prøvelser, er dyrebare i Herrens Øjne. Læg Mærke til, at Apostelen Peter henvendte sig til netop denne Klasse, da han sagde: »For at eders prøvede Tro, som er meget dyrebare end det forgængelige Guld, der dog prøves ved Ild, maa findes til Ros og Herlighed og Ære i Jesu Kristi Aabenbarelse, ham, som I ikke har set og dog elsker, ham, som I, skønt I nu ikke ser, men tror, skal fryde eder over med en udsigelig og forherliget Glæde, naar I naar Maalet for eders Tro, Sjælens Frelse.« — 1 Peter 1, 7-9.

⁴¹De, som holder Herrens Befalinger, er særlige Skydeskiver for Modstanderens Pile. Naar vi har disse Sandheder klart for vort Sind, kan vi bedre forstaa Herrens Ord, som de lyder i Aabenbaringens tolvte Kapitel: »Og Dragen vrededes paa Kvinden og gik bort for at føre Krig mod de øvrige [Levningen] af hendes Sæd, dem, som holder Guds Bud og har Jesu Vidnesbyrd.« — Aabenbaringen 12, 17.

⁴²Naar vi klart indser, at der er en saadan Klasse, Levningen, og naar vi ved, at Dragen betyder Djævelens Organisation, som er ivrig efter at tilintetgøre »Forjættelsens Sæd«, burde vi ikke have nogen Vanskelighed ved at forstaa, hvorfor de hellige nu har saa mange Ildprøver og Vanskeligheder. Apostelen siger til os: »I elskede! Undrer eder ikke over den Ild, som brænder iblandt eder til eders Prøvelse, som om der hændtes eder noget underligt; men glæd eder i samme Maal, som I har Del i Kristi Lidelser, for at I ogsaa maa kunne glæde og fryde eder ved hans Herligheds Aabenbarelse.« (1 Peter 4, 12. 13) Er ikke Herrens Børn nu tilbøjelige til at sige: »Hvor underligt, at der er saa mange Prøvelser iblandt os!« Men naar vi erindrer, hvor vi er, og den Kamp, som foregaar, behøver vi ikke at finde det underligt.

Vi vil atter her henlede Opmærksomheden paa den Forklaring af Aabenbaringens tolvte Kapitel, som for nylig har været fremsat i dette Blad. Mange har særligt opholdt sig ved Tidstrækket, de 1260 Dage, og fuldstændigt overset det vigtigste Punkt i Forklaringen, nemlig, at *Djævelen fører en særlig Krig mod »Levningen»*. Det ser ud til, at den vigtigste Grund til, at Herren lod denne Forklaring fremkomme, er, at den maa tjene som en Advarsel til den Herres Jesu sande Efterfølgere (Levningen) om, at en stor Kamp foregaar nu, og at det er en Kamp til Døden. Djævelen vil forsøge at bruge denne Forklaring af Aabenbaringens tolvte Kapitel som Middel til at skabe en Bitterhedens Rod i nogles Hjerte og derved fordærve dem. Brødre, lad eder ikke overrumple. Husk paa, at Djævelen ganske særligt retter sine Angreb mod dem, der med Iver stræber at holde Herrens Befalinger. Hvis dine Prøvelser bliver sværere og sværere, bør du ikke blive modløs. Du bør tvært-

imod være frimodig, og Herren vil styrke dit Hjerte. (Psalme 27, 14) Den Kendsgerning, at du stræber at holde Herrens Befalinger og samtidig bliver angrebet af Djævelen, er et Bevis for, at Herren elsker dig. Lad dig paa rette Maade belære og opøve gennem dine Prøvelser, hold dit Hjerte og Sind fæstet paa Herren og vedbliv med at glæde dig i ham; thi »Herrens Glæde er eders Styrke«.

EN STOR STRID

⁴⁴At vi nærmer os Tidspunktet for en stor og afgørende Kamp mellem Mørkets Magter og Herren bevidnes af mange Skriftsteder. (Aabenbaringen 17, 14; 16, 13-15; Matthæus 24, 21. 22) Det er Gud den Almægtiges store Strid. Profeterne omtalte den ofte som »Herrens Dag«. Profeten henvendte sig til de trofaste i Israel, og derfor til Levningen, med disse Ord: »I er mine Vidner, siger Herren, og min Tjener, som jeg har udvalgt. . . . I er mine Vidner, siger Herren, at jeg er Gud.« (Esajas 43, 10. 12) Og atter siger han: »Jeg lagde mine Ord i din Mund og dækkede dig med min Haands Skygge for at plante Himmelen og grundfæste Jorden og for at sige til Zion: Du er mit Folk.« — Esajas 51, 16.

⁴⁵Eftersom Djævelen og hans Organisation gaar frem for at kæmpe imod Levningen (Aabenbaringen 12, 17) er det indlysende, at i denne Kamp er det Satans Hovedformaal at tilintetgøre »Forjættelsens Sæd«, som nu lever paa Jorden, og at bringe Gud i Vanry i Folkens Sind, idet han stadig haaber at kunne vedligeholde sin Magt og modtage Folkets Hyldest og Dyrkelse.

⁴⁶Som tidligere nævnt i *Vagttaarnet* betyder »Zion« Guds Organisation, og dette er ogsaa Betydningen af Ordet »Jerusalem«. »Jerusalem heroventil er frit, og hun er vor Moder.« (Galaterne 4, 26) Menigheden er derfor en Del af Jerusalem, fordi den er født ud af Jerusalem eller Zion eller Guds Organisation.

⁴⁷Der er ogsaa paa Jorden mange Mennesker, som paastaar, at de er Efterfølgere af Herren, og som nægter at slutte sig til Modernisterne i deres Fornægtelse af Bibelen, og som nægter at slutte sig til Fundamentallerne eller Modernisterne i deres Understøttelse af de finansielle og politiske Magter; de nægter med andre Ord at understøtte disses uretfærdige Sag. Der er sikkert i disse Navnsystemer mange Enkeltpersoner, som er opriktige og har stillet sig paa Herrens Side. De kan med rette siges at høre med til Jerusalem. Sikkert maa alle de aandsavlede regnes som hørende med til Jerusalem, fordi de hævder, at de er paa Herrens Side.

⁴⁸Alle Jordens Nationer hører med til Satans Organisation. Deres styrende Faktorer, nemlig de finansielle, kommercielle og kirkelige, er det Dyr, der fører Krig imod Lammet. — Aabenbaringen 17, 14.

⁴⁹Profeter Sakarias taler om Herrens Dag, Tiden for den store Kamp mellem Mørkets Magter og Lysets Magter, og siger: »Se, en Dag kommer fra Herren, da dit Bytte skal deles i din Midte, da jeg vil samle alle Hedningefolkene i Jerusalem til Krig, og Staden skal tages og Husene plyndres og Kvinderne skændes, og Halvdelen af Staden skal gaa ud i Landflygtighed [eng. Overs.: *Fangenskab*], men Resten af Folket skal ikke udryddes af Staden. Og Herren skal drage ud og stride imod disse Hedningefolk, som han plejer at stride paa Kampens Dag.« (Sakarias 14, 1-3) Det kan næppe være rimeligt og muligt at anvende disse Ord paa Jøderne,

gensamlet i Palæstina. Kun faa af de Jøder, som nu er i Palæstina, har nogen som helst Tro paa Guds Forjættelser. De bliver samlet hjem i Vantro. Det er næppe heller rimeligt at tænke sig, at alle Nationerne vilde samle sig i Palæstina for at føre Krig imod det forholdsvis ringe Antal Jøder, som vilde befinde sig der.

⁵⁰Da Jerusalem er et Navn, der anvendes om Guds Organisation, vilde det være mere rimeligt at anvende de ovenfor anførte Vers paa Djævelens Organisation, fremstillet ved alle Jordens Nationer, der er samlet sammen i Krig imod dem, der nægter at slutte sig til dem, og som hævder at være paa Herrens Side.

⁵¹Da Jesus omtalte de Ting, der skulde bevise, at Verdens Ende var kommet, og at hans Rige var nær, sagde han: »I skal hades af alle Folkeslagene for mit Navns Skyld.« (Matthæus 24, 9) Erfaringer under Verdenskrigen viser, at alle de krigsførende Nationer hadede alle, som hævdede at være paa Herrens Side, og som gav Udtryk for, at de af Samvittighedsgrunde og religiøse Grunde ikke kunde deltage i Krig. Det er derfor rimeligt at drage den Slutning, at i den store og endelige Kamp vil Satans Magter, det vil sige alle Folkeslagene, hade dem, der hævder, at de staar paa Herrens Side og ikke vil slutte sig til Satans Styrker, og de vil hade dem for Herrens Navns Skyld.

⁵²Lad os nu med disse Ting i Erindring atter betragte Sakarias 14, 1-3. Dette Skriftsted viser, at det gælder »Herrens Dag«, og at alle Folkeslagene da skal samles »imod Jerusalem til Krig«. (Eng. Overs.) Vi vil forstaa dette saaledes, at alle Jordens Nationer under Satans Ledelse vil samle sig til Kamp imod Jerusalemklassen, det vil sige dem, der har stillet sig paa Herrens Side, saaledes som ogsaa Johannes viser: »Thi de er Dæmoners Aander, som gør Tegn; og de gaar ud til hele Jorderigets Konger for at samle dem til Krigen paa Guds den Almægtiges store Dag.« »Og de samlede dem til det Sted, som kaldes paa Hebraisk Harmagedon.« — Aabenbaringen 16, 14. 16.

⁵³Profeten siger videre: »Og Staden [det vil sige Jerusalem, dem, der hævder at være paa Guds Side] skal tages og Husene plyndres og Kvinderne skændes.« (Vers 2) Ordet »Husene«, som anvendes her, har oprindelig en hel Del forskellige Betydninger, og det kan med rette anvendes paa Kristenhedens Systemer, der paastaar, at de repræsenterer Herren; og Udtrykket »Kvinderne« symboliserer eller repræsenterer Samfundene eller Sekterne. Vi kan vente, at i denne store og afgørende Kamp vil mange bekendende Kristne gaa igennem en forfærdelig Trængselstid og blive renset derved, saaledes som det er vist os i Aabenbaringen. — Aabenbaringen 7, 14.

⁵⁴Videre siger Profeten: »Og Halvdelen af Staden skal gaa ud i Fangenskab.« Dette Ord »Halvdelen« berettiger os ikke til at drage den Slutning, at nøjagtig Halvdelen i Antal skal komme i Fangenskab, men det oversættes med rette af de bedste Ordbogsforfattere med *en Del*, og Verset siger derfor, at een Del skal komme i Fangenskab eller falde for Fjenden. Profeten fortsætter: »Men Resten [Levningen] af Folket skal ikke udryddes af Staden.« Det betyder, at Levningen skal være Genstand for Herrens særlige Beskyttelse, og Levningen skal blive udfriet. Hvorfor? Jo, »Herren skal drage ud og stride mod disse Hedningefolk [Djævelens Organisation], som han plejer at stride paa Kampens Dag.« — Vers 3.

⁵⁵Vi maa med andre Ord forstaa, at dette Skriftsted lærer os, at under den store og afgørende Kamp mellem Satans Organisation og Herrens er det Satans Hovedhensigt at tilintetgøre dem, der trofast staa paa Herrens Side, at i denne Trængselstid vil alle bekendende Kristne falde med Undtagelse af dem, der er trofaste mod Herren, og som hører med til »Levningen«, at Herren har lovet at bevare de trofaste (Psalme 31, 24), og at Herren vil kæmpe for sit Folk ved at lægge sin Magt for Dagen for deres Skyld, og Levningen skal ikke blive udryddet. Det fjerde Vers i Sakarias 14 skildrer derefter, hvorledes Jehovas Fødder staa paa Oliebjerget, hvilket uden Tvivl er et Billede af, at Guds Myndighed udøves gennem hans Fredsrigge paa Jorden. Sammenhængen viser, at de første tre Vers i dette Kapitel sigter til den endelige Strid, som Jesus omtalte i Matthæus 24, 21. 22.

HERRENS HERLIGHED

⁵⁶»Paa den Dag skal Herren, Hærskarernes Gud, være en dejlig Krone og en prægtig Krans for Resten [Levningen] af sit Folk.« (Esajas 28, 5) I Forbindelse med Læren om »Levningen« taler Bibelen tydeligt i denne og andre Tekster om, at Herrens Herlighed skal være over hans Folk. Naar vi sammenligner Skriftsted med Skriftsted, bliver det klart, at »Herrens Herlighed« er den synlige Velsignelse i Retning af Ære, som han udviser mod sine trofaste Vidner. Herlighed betyder Ære. At være særlig udvalgt og adskilt eller betegnet af Herren med Gunst er at være storlig æret af Herren.

⁵⁷Udtrykket »Herrens Herlighed« eller Herrens Ære bruges i Forbindelse med Guds Udfrielse af Israel fra Ægypten. Herrens Herlighed blev aabenbaret i Skytøtten. (2 Mosebog 14, 19. 20; 16, 10) Efter at Moses havde befalet Israels Børn, hvad de skulde gøre, sagde han: »Dette, som Herren har befalet, skal I gøre, saa skal Herrens Herlighed aabenbare sig for eder.« — 3 Mosebog 9, 6. Se ogsaa Versene 23 og 24.

⁵⁸Vi er derfor berettiget til at drage den Slutning, at Herrens Ære eller Herlighed over hans Folk betyder en ydre Aabenbarelse af, at Herren er med sit Folk. Eftersom en ydre Aabenbarelse af Guds Nærværelse og Gunst over hans Folk fandt Sted, da han udfriede dem fra Ægypten, er det saa ikke rimeligt, i Lyset af mange Skriftsteder, som taler om den Sag, at vente, at Herren vil give en eller anden ydre Aabenbarelse af sin Nærværelse hos og Gunst mod sine trofaste under denne store afgørende Kamp? — Esajas 58, 8.

⁵⁹Vi har jo kunnet iagttage, at Herren er i sit Tempel og holder Regnskab med sine Tjenere og godkender dem, der er trofaste; vi lever derfor sikkert nu i den Tid, da Profetens Ord bliver opfyldt: »Stat op, bliv Lys! Thi dit Lys er kommet, og Herrens Herlighed opgaar over dig.« (Esajas 60, 1) Med andre Ord, efter at Herren er kommet til sit Folk og har befalet dem, hvad de skal gøre, og nu finder, at de trofast udfører de Pligter, som de forstaaer de maa udføre, aabenbarer han nu i det ydre sin Gunst imod dem ved at ære dem med forøgede Lejligheder til Tjeneste og til at repræsentere ham midt iblandt alle dem, som omgiver dem, og som repræsenterer Mørket. Det er aabenbart den samme Klasse, Profeten omtaler, naar han siger: »Thi Herren har Behag i sit Folk, han smykker de sagtmødige med Frelse. De hellige skal fryde sig i Herlighed, de skal juble paa deres

Leje, Guds Ophøjelse er i deres Mund og et tveægget Sværd i deres Haand.« — Psalme 149, 4-6.

⁶⁰De trofaste har saaledes den Forvisning, at hvor meget end Modstanderen angriber dem, har de ingen Grund til at frygte. Falske Lærere vil maaske prøve at staa op imod dem og at drage Disciple efter sig, men de trofaste er Genstand for Herrens Beskyttelse. De bier paa Herren, giver Agt paa hans Befalinger, og bliver velsignet af ham. (Esajas 30, 18) De vil maaske lide mange Trængsler indefra og mange Trængsler udefra; dog behøver de ikke at ængstes. »Herren skal give eder Nøds Brød og Trængsels Vand, og da skal dine Lærere ikke mere skjule sig, men dine Øjne skal se dine Lærere.« — Esajas 30, 20.

⁶¹Det er ganske aabenbart, at Gud har i Sinde, at hans Værk skal skride fremad til sin storslaaede Fuldstændelse, og at Levningen, de trofaste, ikke atter skal spredes af onde Magter eller onde Lærere. Den særlige Beskærmelse og Beskyttelse, som Herren omgiver dem med, er en aabenlys Tilkendegivelse af hans Gunst imod dem. Naar Herren i den afgørende Kamp, som før er omtalt, særlig aabenbarer sin Nærværelse ved at beskytte sit Folk, idet han beskærmer og værner dem imod Fjenden og samtidig gør dem til sine frimodige og frygtløse Vidner, vil dette være en særlig Ære fra Herren.

⁶²Det Billede, der er vist os i 2 Krønikebog 20, 1-30, er uden Tvivl bestemt til at være en Opmuntring for Menigheden. Ammons Børn og Moab og Folket fra Seirs Bjerg rykkede frem imod Josafat, Israels Konge, for at tilintetgøre ham og hans Folk. Josafat og de trofaste Israelitter repræsenterer Herrens Folk, medens Moabitterne, Ammonitterne og Folket fra Seirs Bjerg repræsenterer Djævelens Hær. Josafat raabte til Herren, og Herren sendte ham dette Svar: »Frygt ikke og ræddes ikke for denne store Hob! Thi Krigen er ikke eders, men Guds. . . Det er ikke eders Sag at stride her; stil eder frem, staa og se, hvorledes Herren frelser eder, Juda og Jerusalem! Frygt ikke og ræddes ikke! Drag i Morgen ud imod dem, og Herren skal være med eder.« — 2 Krønikebog 20, 15. 17.

⁶³Josafat fik saa Befaling til at udtage Sangere, som skulde gaa foran Hæren og synge. Denne Befaling blev efterfulgt: »Og paa den Tid, de begyndte med Fryde-raab og Lovprisning, lod Herren et Baghold komme over Ammons Børn, Moab og Folket paa Seirs Bjerg, som var komme imod Juda, og de blev slagne.« (Vers 22) Saaledes er det ogsaa i Kampen mod Mørkets Magter ved Tidsalderens Ende. Kampen er ikke Kristi trofaste Efterfølgeres Kamp, men Kampen er Herrens. De trofaste, som udgør Levningen, vil have en Andel i denne Kamp derved, at de har faaet Befaling til at synge. At synge betyder at forkynde en andens Pris med Glæde; og de hellige forkynder med Glæde Herrens og hans Riges Pris, og paa Grund af deres Trofasthed og kærlige Hengivenhed for Herren vil Herren beskærme dem. De har dette dyrebare Løfte: »Elsk Herren, alle I hans hellige! Herren bevarer de trofaste.« (Psalme 31, 24) Dette er et yderligere Bevis paa, at vor Styrke er i Herren, og at Herrens Glæde er vor Styrke.

EN HERLIGHEDENS KRONE

⁶⁴»Paa den Dag skal Herren, Hærskarernes Gud, være en Herlighedens Krone og et Skønhedens Diadem for

Resten af sit Folk.« (Esajas 28, 5; eng. Overs.) Det her anvendte Ord »Herlighed« betyder Glans eller Fremragenhed. Hvis Herren udkæmper Kampen for Levningen, gør han dem iøjnefaldende og bringer dem i en straalende Stilling som Følge af hans særlige Gunst over dem. Det betyder ikke, at disse trofaste er Juveller i Herrens Krone, men paa Grund af deres uselviske Hengivenhed for ham, paa Grund af deres Trofasthed, vil han storlig ære dem. Han er for dem en Herlighedens Krone, og han forskønner og pryder dem. Det er den samme Klasse, den samme Levning, Herrens Profet omtaler som skønne eller dejlige paa Bjergene, Jordens Riger, fordi de forkynder Fredens og Frelsens Budskab, de synger Jehovas og den Herres Jesu Lovprisning, de raaber med Glæde til Zion: »Din Gud er blevet Konge.« — Esajas 52, 7. 8.

⁶⁵Uden Tvivl har Herren bragt disse Ting til vor Opmærksomhed netop nu for at opmuntre dem, der er indviet til ham. Til Trods for, at Menighedens Medlemmer paa Jordan uden Tvivl staar Ansigt til Ansigt med de største Prøvelser og Vanskeligheder, de endnu har haft, har de dog den Forsikring og Tillid, at Trofasthed mod Herren vil sikre dem fuldstændig Beskyttelse. De, som elsker Herren, vil i denne Dommens Tid have Frimodighed til at forkynde Rigets Budskab og vil derved bevise deres fuldkomne Kærlighed og Trofasthed. — 1 Johannes 4, 17. 18.

⁶⁶De sandt indviede forstaar, at Djævelen nu fører Krig imod Levningen, og da Kærlighed er det Motiv, som tilskynder dem til Handling, vil de med Flid tage Vare paa deres Brødres Interesser saavel som paa deres egne. Idet de forstaar, at Guds Folks Beskyttelse er afhængig af deres Kærlighed og trofaste Hengivenhed for ham, vil de formane hverandre til at være vedholdende i Tjenesten og være glade og trofaste i den.

⁶⁷Apostelen Paulus's Ord er mere vigtige nu, end da de blev skrevet, nemlig, at vi bør fremstille os som et levende Offer, der er helt velbehageligt for Herren, hvilket er vor fornuftige Gudstjeneste. — Romerne 12, 1.

⁶⁸Da vi har disse mange dyrebare Løfter om, at Herren vil beskytte den trofaste Levning, at han vil være en Herlighedens Krone og et Skønhedens Diadem for dem, kan vi med Broder Paulus udbryde til hverandre: »Glæd eder i Herren altid; atter siger jeg: Glæd eder!« — Filippenserne 4, 4.

SPØRGSMÅL TIL BERØASTUDIUM

Hvilken Tekst skulde være trøstende for Menigheden, naar den forstaas ret? Hvad er Formaålet med denne Artikel? 1. 2. Hvorfra stammer Navnet Israel? Hvad var Begyndelsen til Guds

Lovpagt med Israel? Løber Læren om en Levning igennem Skriften, og hvem gælder dette Udtryk? 3-5. Hvilken Værdi har Studiet af Israels Folks Historie? 6. 7. Hvad siger Apostelen Paulus om Loven? Blev hele Israel forkastet? 8-10. Hvad fik Profeten Esajas særligt at se? (Romerne 9, 6) Hvorfor er der her noget, som har Betydning for de Kristne? 11. 12. 17. Hvad kan vi vide om Esajas's to Sønner? Hvad var de Tegn paa? 13-16. Hvorledes ved vi, at der var faa sande Israelitter paa Esajas's Tid? Hvori har denne Klasse sin Styrke? 18-21. Hvis Esajas's Sønner var til »Tegn«, hvad skal vi saa lære heraf? 22. 23. Hvorledes blev det sande aandelige Israel plantet? Hvad gjorde Satan? Hvad er Følgen i vore Dage? 24-26. Hvilken Gerning paabegyndte Herren efter sit andet Komme? 27. Kan Esajas's Tid i nogle Henseender sammenlignes med vor egen Tid? 28-30. Forudsagde Jesus, at der vilde ske et Frafald blandt dem, der var blevet samlet ud af Babylon? Hvad indbefatter hans Ord? 31. 32. Hvorledes aabenbarer de lovløse sig som lovløse? Hvorledes fremstiller Lignelsen om Bryllupsklædningen saadanne Tilfælde? Vil nogle blive skuffet til sidst? 33-35. Hvad er Herrens Befaling? 36. Hvornaar bliver et Menneske kaldet ind i den kongelige Familie? Bliver de udvalgte udtaget iblandt den kaldede Skare? Hvad er Hensigten med Retfærdiggørelsen? Vil Rigets Oprettelse blive en Rystelsens Tid? 37-39. Er Levningen Genstand for særlige Prøvelser — uafbrudt? Hvorfor er dette saaledes? Skulde vi blive nedslaaet eller forfærdet over Prøvelserne? 40-42. Hvad bør man særlig lægge Mærke til i Aabenbaringen 12? Er der nogen Undskyldning for, at en bitter Rod skyder op i Hjertet? 43. Hvorledes omtaler Profeterne undertiden Striden i vor Tid? Er der særlig Trøst for dem, Herren har gjort til sine Vidner? 44. 45. Ved hvilke Navne nævnes Guds Organisation undertiden? Hvem kan siges at høre med til Jerusalem-Klassen? Hvorledes kendes Satans Organisation? 46-48. Hvad mener Profeten, naar han siger, at Gud vil samle alle Hedningefolkene imod Jerusalem til Krig? 49-51. Ser det ud til, at den kommende Kamp vil blive verdensomfattende? Hvad betyder Ordene »Staden«, »Husene« og »Kvindernes«? Hvorledes ved vi, at Herrens Folk vil være Genstand for en særlig Beskyttelse? 52-55. Hvad betyder Ordet »Herlighed« i de Tekster, vi har under Overvejelse? Er det rimeligt, at Herren vil give en eller anden ydre Aabenbarelse af sin Godkendelse af sine? 56-59. Har de, der er trofaste mod Herren, nogen Grund til Frygt? Er der nogen Grund til at tro, at Herrens Folk atter skal blive adspredt? 60. 61. Hvilken Opmuntring kan vi faa fra 2 Kronikebog 20, 1-30? Hvis er Kampen? Hvilken Andel har vi i den? 62. 63. Hvad betyder Ordet »Herlighed« i Esajas 28, 5? Hvad er der, som er smukt ved Herrens Folk? Hvor faar de denne Skønhed fra? 64-66. Gælder Romerne 12, 1 fremdeles de trofaste i Kristus Jesus? Naar de paa rette Maade efterfølger denne Opfordring, hvad bliver saa Følgen for dem? 67. 68.

(The Watch Tower, 15. Juli 1925.)

EVANGELIET I ANTIOKIA I PISIDIEN

— 12. Juli. — Apostlenes Gerninger 13, 13-52. —

PAULUS'S FØRSTE BERETTEDE TALE — JESU ERFARINGER OPFYLDER SKRIFTERNE — FORFØLGELSER KOMMER FRA LEDERNE

»Se til et Vidne for Folkeslag har jeg sat ham, til en Fyrste og en Hersker over Folkeslag.« — Esajas 55, 4.

APOSTLENE fandt ikke megen Interesse, som kunde opholde dem paa Kypem; derfor blev de ikke der, men tog Skib til Lilleasien og kom til Perge i Pamfylie. De blev dog heller ikke der, muligvis fordi Aarstiden var ugunstig. Det siges, at paa visse Tider er Kysten der meget usund.

²Af en eller anden Grund, som ikke nævnes, undslog Markus sig for at drage videre fra Perge. Det kan være, at Vejens Farer og Besværigheder gjorde ham bange; men det er muligt, at hans Beslutning skyldtes personlige Følelser. Paa Kypem var Paulus blevet mere fremtrædende end Barnabas, Markus's Onkel, og det er ret